

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 38. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm1927.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

39Fra den Tid af, da Romerne kom til at omgaaes med Grækerne, begyndte de at lægge sig efter Videnskaberne og ynde Konsterne, men kun faa indfødte Romere udmærkede sig, og det meste som frembragtes var blot Efterligning. Etruskeren Plautus og Afrikaneren Terents omarbejdede græske Komedier, og den Første var saare heldig i at gøre dem passende til sin Tid og dens Daarligheder. Under August vare der mange som syslede med, paa smukke Vers at male de Nydelser hvori de fandt Behag, udvikle kloge Leveregler, og ophøje døde eller levende Helte, og de navnkundigste ere: Virgil, Horats og Ovid; men da de selv ei troede fast paa Guddommen, kunde de umulig have Øie til at opdage dens Spor, og endnu mindre oplødes til at forkynde dens Pris værdelig. Det, som i Følge heraf udmærker de latinske Digtere, ere mest glimrende men kolde Lignelser, forstandige Sentenser og Vittighed, og hvor der er nogen Varme, er det næsten altid Skildringen af sandselige Glæder. Mange Billedstøtter bleve slæbte til Rom, men stode der kun som en overdaadig Prydelse og i det høieste til Øienslyst. Romerne begreb ei deres høiere Skønhed og kunde endnu mindre selv frembringe lignende; derimod kappedes de heldigere med de yngre Græker i Historieskrivningen og Sallust, Livius og Tacitus ere blevne meget berømte, skøndt de, som man kan vente, ei toge noget sandt Hensyn til de himmelske Magters Styrelse af Begivenhederne. Vel40talenheden havde altid i Rom, som i enhver Republik, hvor man maa kunne tale snildt for at kunne lede Folket, været øvet og agtet; men ligesom Grækenlands største Taler først fremstod i den macedoniske Filips Tid, saaledes oplevede ogsaa den største romerske Taler, Cicero, Romerfrihedens Undergang; dog hans mesterlige Taler undergik ei, og de have forplantet hans Berømmelse igiennem den hele følgende Tid.